

Поезія (збірка)

Денис Кримський

εὐχαριστέω (Євхаристія)

Євхаристо, Кирило й Мефодію
Євхаристо, Мужі, від всіх нас
Що прийшли колись з Константинополю
У той дикий і варварський час,

Що несли із собою Ви літери,
І залишили їх на віки,
В ті краї, де чудовиська-ідоли
Щоб нажерлись кололи биків,

Де жерці тельбухою ворожили
Де вмивалося кров'ю лице.
Ви несли до нас Слово Боже,
Проте дали нам Слово Людське:

Адж за першими вашими книгами,
За писемністю в монастирях
Із приматами темними, сірими
Вчена в битву збиралася рать.

То ж ми дякуєм першим священникам,
Що князів наших азбуці вчать:
Ви відкрили дорогу письменникам
І ми маємо чим писать,

Євхаристія вам! Євхаристія,
Наші перші вчителі.
З ваших перлів зібрав вам намисто я
Від племен української землі.

31 березня 2024

КРИМЧАНАМ

Ну що ж, кримчани, Друзі рідні!
Прийшла пора нам шити прапори.
Нам обіцяли мир сусіди,
Але у Крим ідуть гроби.

За що вмирає хлопець кримський?
Під Бахмутом, Херсоном нащо він лежить?
Заради чого ми втрачаєм близьких?
Повір, заради всього треба жить!

І знаєш, друже, що важливо?
Ти розумієш що я кажу, вони — ні.
Ті ж пісні роблять нас щасливим:
Нові й старіші, з давнини:

"Ніч яка місячна, зоряна ясная
Видно хоч голки збирай.
Вийди кохана працею зморена
Хоч на хвилиночку в гай"

Хіба могли ото нацисти
Осьо таке написати?
Щоб найгарніше слів намисто
На струну пісні нанизати?

Москва Бандерою народ лякала,
Мовляв, на потязі приїдуть на розбій —
Бандерівці кримчан не убивали
А путін їх відправив на забій.

То ж ящик був з ім'ям Пандори,
Який відкрив собі цей "цар",
Іграючись з Святим Кордоном —
Забув про ціну щастя "государ".

Та то ж війна. Прийшли вони.

Як в чотирнадцятому році
(Не розуміли всі тоді
На чйому опинились боці).

Вони не знають що це — мова,
Народний вибір та свобода слова,
Хто президент якщо не путін
І як без нього в світі бути..

Як він помре, а він помре і скоро,
Там буде новий вічний цар,
Але спочатку смута й морок —
Бандит знов буде господар.

Прийшов час нам вже обирать
А не за нас вирішувати волю.
Збирайся в думку кримська рать
Яку ми оберемо долю?

Сьогодні в нас вже не країни вибір
Не більш не менш — цивілізації.
Котрій повинні ми сказать спасибі
За все : асфальт, каналізація,

Електрика та медицина,
А камера і мікрофон
Комп'ютер, радіо, машина
А твій коханий телефон?

Всі словеса ці не слов'янські —
Вони із Заходу прийшли.
(То ж тяжка наукова праця).
На Заході це винайшли!

А вам пхують духовність, ...
За фактом більше нічого.
Ах так забув російська гордість
Культура, Пушкін, ого-го.

Але не книга у руках
В "асвабадітелей народав",

А клятий автомат АК
Якому вбивство насолода.

І не пісні летять в столицю
Від "брата", а ракетний вдар.
Там де був дім — тепер гробниця
Такий собі "братерський дар".

Причина, хтось казав — Майдан.
Причина — 20 років влади,
З якими в Ад іде він сам
І нас забрати хоче з вами.

20 січня 2023

Відгукнись!

Як хочеться про світле щось писати:
Про сонечко, що зранку зігрів,
Що окупанти накивали п'яти
І сумувати за старим дарма.

Щоб знов новиноньки про милу панду,
Що народила панду-немовля,
Про закарпатську Чупакабру,
Яких вершин досяг свояк;

Про "Лебедине Озеро" в Росії,
Про всіх повернених назад..
Надасть омріяну надію
Останній постріл із гармат.

Проте, не буде як було раніше.
Не буде, друзі, як було колись —
Нові вірші й пісні напишем.
Гей, Новий Часе! Відгукнись!

31 червня 2023

Біль

Що ж може тобі допоможе,
Що ти не один — ще багато родин.
Нас більш ніж вже сорок мільйонів —
Сорок мільйонів болів

І де б ти не був тебе знайдуть новини
Про втрати мільйонної твоєї родини.
Єднає по світу крізь тисячі миль
Рідний такий — Український Біль.

Та вірю я свято, ми скажем нащадкам:
"То були тяжкі часи" і початком
Нового світлого дня стануть діти,
Які вже ніколи не будуть тремтіти,

Бо їх не розбудять сирени в ночі,
Для страху й тривоги не буде причин
Й ніхто вже не скаже бігом в укриття —
Ми свідками будем Нового Життя.

14 червня 2023

Війни не буде

Доню моя засинай чарівна,
Сину мій спи, бо я хочу чути
Ваші зітхання і подих рівний.
Слухайте тата: Війни не буде.

Ніч буде довга та буде ранок,
Знову прокинуться милі люди,
З кавою вийдуть на рідний ганок.
Страху нема, адж війни не буде.

Ранок як завжди із кашею, чаєм..
Що це гуде аж стискає груди?
Одягайтеся. Вирушаєм.
Нам говорили: Війни не буде.

18 лютого 2024

Корупціонер

Воно сиділо в кабінеті
Воно по кабінету розрослося
І вишиванка на манжеті,
І оченятам солодко спалось.

Воно крало гуманітарку
(Не тонною чи кілограмом.
У нашому з вами випадку
Тільки вагонами й составом)

Та не спишіть його судити,
Можливо є це пояснити Чим.
Людину ж можна зрозуміти —
Він ж не один на світі сім:

Доцюра, жінка та племінник,
Коханка та зведений брат.
А тітка й кум, а син-негідник?
А рідной сестри адвокат?

А ще ж знайомий сестри друга
Який є рідним братом кума
Що є племінником супруга
Його доньки. Яка там сума?

А що народу? Що? Майданчик.
За три мільйони. Краще п'ять.
Солдатам побажає вдачі,
Бо більше вже нема що дати.

Та щоб багато не питали
Й народ не накрутив роги
Є фотографія з шпиталю
І краще з тим що без ноги —

Із тим що з перших днів у війську.

Воно ж не знало бути чи ні
Україні й вчило російську,
Корисним бути щоб на чужині..

...

То нашої незрілості є доказ.
Яка ще може бути мораль?
Хотів би я сказати: "Це образ
Лиш поетичний.", та нажалъ.

30 січня 2024

ГЕНЕРАЛ

*Не особою гетьман, а військом є славний,
Також гетьманом — військо, і доказ то явний.
Що є гетьман без війська чи військо без нього?
Ні, не важать нічого одне без одного.*

(Вірші на жалісний погреб шляхетного рицаря Петра Конашевича-Сагайдачного, Касіян Сакович)

У місті Новоград-Волинський
З'явивсь у світ козак маленький.
Його сім'я — Вкраїнське військо,
А його мати — Україна-ненька.

В руках тримає він криваві списки:
Звання і прізвища і нагороди
Дітей країни серцю близьких,
Що більше не повернуться ніколи

Та сльози по щоках не плинуть —
Стікає краплею лишень одна.
червона по сталевим стінам
Але ж куди, куди тече вона?

Мужська сльоза — страшніша в світі.

Мужська сльоза — смерть ворогам.
Які емоції? То вбиті його діти.
І ллється кров по тих стінах

В Дніпро впадає, в Чорне Море,
Й реве і стогне все і завива,
Й гримлять Карпатські гори,
І Кримські партизанські погрима:

За Коліївщину, за ліквідацію Січі
За голод, за кріпацтво, за неволю
За все що коїли із нами палачі
Веде він військо козаків до бою..

Нехай озброєння від США
Та від союзників свободи
(За це подяка щира і шана
Від українського народу),

Але ж то праця наших козаків,
То праця наших мужніх хлопців,
Які на сотні й тисячі років
Збувають Волю у своїй сторонці.

Вони стріляють із тієї зброї,
По них стріляють із ворожой.
Діти Вкраїнської землі — Герої
В них історична й тяжка ноша:

Кривавий тан і на кону Свобода.
Й веде вперед свою дружину
З найкращих козацького роду
Не гетьман і не князь — Людина:

Простий, але Залізний Генерал
(Син України-неньки мужній
Підбивший москалю фінгал)
Валерій Українович Залужний.

Грудень 2022

Голос народу

Пиши пиши голос народу
Пиши пиши несеється вода
До спраглої української втоми
На жарячих полях степових

Пиши пиши для України
Пиши пиши, ти їй потрібен
Бо Україні треба чути
Щоб Голос Правди не забути

Грудень, 2022

Давид

Степи гудуть, тремтять всі води —
Іде, здіймає суховій
Великий Голіаф зі Сходу
І смерть несе з собою мов Вій.

І страх опанував народи,
І кожен з них заціпенів.
Первісне почуття природи
Разом затьмарило голів:

І почали нести дарунки,
Не дивлячись на свій закон,
Й кивали на скажені думки,
Хоч знали — розмовляли з хижаком,

Й несли у жертву йому інших,
Аби нажерся Голіаф.
Проте з на заклання бідніших
Народів-жертв Давид повстав.

І велетень униз дивився,
І посміхався як той біс:
"Ти будеш ізі мною битись?"

Хоч глянь на свій маленький зріст.

Іди сюди, малий, я тіло
Твоє худенькеє птахам
Й пожадливам до плоті звірам
Із задоволенням віддам."

Й схилили очі всі додолу,
Й сказали тихо: "Пом'янем.
Притягнем спрута до престолу
І визнаєм його царем."

Та гуркіт битви очі вгору
Підняв. Давид іще живий:
З пращею й всім що під рукою
Веде з гнобцем нерівний бій.

В нас є Давид, то ж дайте камінь!
То ж не жалійте списа, стріл!
І Голіафа ми здолаєм,
І разом сядемо за стіл.

18 березня 2024

До теплих країв

Шановні українці закордоном,
Я маю дещо вам відверто розказать;
В поході європейським гастрономом
Чи містом мирним коли ходите гулять,

Згадайте зайвий раз причину
Явління вашого в Європі
І зникнення із Батьківщини,
Та її кров'ю вмитий опір.

В кишені вашій чи у сумці,
Чи вдома у шухляді десть,
Із вами будучи в розлуці,
Лежить блакитний папірець.

На ньому герб ще намальован
І слово "ВОЛЯ" вшите там.
Це папірець пред'явлення якого
Вас робить тими із слов'ян,

Кого без приводу і без сумління,
З ненавистю до вашого буття
Й до вільного його коріння
Тиран знищає мов сміття;

Це папірець лиш завдяки якому
В Європі чи в Канаді, або в США
Ти відчуваєш себе ніби вдома
І маєш трохи хоч, але гроша;

Той папірець державна власність —
Це на звороті можна прочитать.
І є вона, бо є героїв здатність
На папірець той Право захищать.

24 серпня 2023

***

І легко нам вже не буде,
Бо легко нам вже було.
Адж ми народились людьми
Й дитинство нажаль пройшло:

Ми бачили гори трупів,
Що дітьми колись були,
І втомлені кров'ю руки,
І матері як ревли.

Невже є надія на щастя?
Повинна, повинна бути!
З кайданами на зап'ястях
Люди свободи ждуть.

Свободи чекає кожен

(Свобода — найкращий дар)
І правда що переможе,
Й поллється з небес нектар;

Весна що настане вічна,
Що може прийде Христос
Й закінчиться хаотичність,
І більше не буде сльоз;

Кармічні закінчатся муки
І більше не буде зрад,
Всі люди візьмуться за руки
Без страху до чужих вад..

Та десь в передмісті Правди,
Де всім заправляв Арей,
Всі маючи ниті влади,
Сміялася Доля з людей.

12 вересня 2023 року

***

І всі писали про любов,
Її багате розмаїття.
А я чомусь писав про кров
І про життя останні миті.

4 березня 2024

Кордон

Кордон. Святий кордон.
Смерть всім, порушив хто святий кордон
Це — українські землі

І Закон. Святий закон
За ґрати всіх хто зневажає наш закон
Щоб по в'язницях мерзли.

Та За трон. Вкраїнський трон
Не треба битись. Нас мільйон
Сидить на троні древнім

Рубікон, ох Рубікон
Не переходив щоби війська легіон
То будьте, пани, чемні.

Щоби сон. Дитини сон
Не розбудив вночі би тріск вікон
Стоять війська священні.

Лютий 2024

КРИМЧАНАМ

Ну що ж, кримчани, Друзі рідні!
Прийшла пора нам шити прапори.
Нам обіцяли мир сусіди,
Але у Крим ідуть гроби.

За що вмирає хлопець кримський?
Під Бахмутом, Херсоном нащо він лежить?
Заради чого ми втрачаєм близьких?
Повір, заради всього треба жить!

І знаєш, друже, що важливо?
Ти розумієш що я кажу, вони — ні.
Ті ж пісні роблять нас щасливим:
Нові й старіші, з давнини:

"Ніч яка місячна, зоряна ясная
Видно хоч голки збирай.
Вийди кохана працею зморена
Хоч на хвилиночку в гай"

Хіба могли ото нацисти
Осьо такеє написати?

Щоб найгарніше слів намисто
На струну пісні нанизати?

Москва Бандерою народ лякала,
Мовляв, на потязі приїдуть на розбій —
Бандерівці кримчан не убивали
А путін їх відправив на забій.

То ж ящик був з ім'ям Пандори,
Який відкрив собі цей "цар",
Іграючись з Святим Кордоном —
Забув про ціну щастя "государ".

Та то ж війна. Прийшли вони.
Як в чотирнадцятому році
(Не розуміли всі тоді
На чйому опинились боці).

Вони не знають що це — мова,
Народний вибір та свобода слова,
Хто президент якщо не путін
І як без нього в світі бути..

Як він помре, а він помре і скоро,
Там буде новий вічний цар,
Але спочатку смута й морок —
Бандит знов буде господар.

Прийшов час нам вже обирать
А не за нас вирішувати волю.
Збирайся в думку кримська рать
Яку ми оберемо долю?

Сьогодні в нас вже не країни вибір
Не більш не менш — цивілізації.
Котрій повинні ми сказать спасибі
За все : асфальт, каналізація,

Електрика та медицина,

А камера і мікрофон
Комп'ютер, радіо, машина
А твій коханий телефон?

Всі словеса ці не слов'янські —
Вони із Заходу прийшли.
(То ж тяжка наукова праця).
На Заході це винайшли!

А вам пхують духовність, ...
За фактом більше нічого.
Ах так забув російська гордість
Культура: Пушкін Ого-го.

Але не книга у руках
В "асвабадітелів народів",
А клятий автомат АК
Якому вбивство насолода.

І не пісні летять в столицю
Від "брата", а ракетний вдар.
Там де був дім — тепер гробниця
Такий собі "братерський дар".

Причина, хтось казав — Майдан.
Причина — 20 років влади,
З якими в Ад іде він сам
І нас забрати хоче з вами.

20 січня 2023

Лебідь

Прозора вода відображує біле
Пір'їнеє тіло та рух твого крила,
І вигинів шиї природнеє диво —
Чому, лебідь мій, ти такий вродливий?

Вже втратив єдине та вірне кохання —
Тому ти, гарненький, тому ти один?

Й ніщо не схвилює вже рівне дихання?
І зір вже в минулому твій, лебедин?

Удвох ані з ким вже не будеш літати,
Бо серце захоплене тільки журбою?
Й ніколи не зможеш ти більше кохати,
Щоб дух підіймався в небеса над водою?

Хай так. Хай один. Хай самотній у водах,
Хоч сум твій гіркий, але ж сили ще маєш:
Всі води твої і небесні простори
І хоч ти один, але ти ще літаєш!

І вдарив по водах той лебідь крилами.
Я вгору до милого друга кричу:
— Лети, лебідь мій, лети за птахами!
А я за тобою. Колись. Полечу.

4 вересня 2023 рік
***

Лети, Метелику! Лети!
Нехай рух крил твоїх прозорих
Несе тебе до мрійної мети:

Лети туди де ще не був — до моря,
На захід там де Тихий Океан;
Відвідай ти Альпійські гори,

Відвідай річку Іордан;
Бо волею згартован твій політ,
Біжи з земель де пан — тиран.

І думкою злети в зеніт —
Хай шириться свобода,
Побач весняних квітів цвіт,

Відчуй усе творіння Бога..
Лишилася остання мить.
Лети, Метелику, без втоми.

8 вересня 2023

Людина

Вона вранці народилась
Перші кроки провела
Світ любила й веселилась
І раділа тому земля

А у день вона доросла
І кохання познає
В запаху чйогось волосся
І любов їх Єднає

Як прекрасна людина
Як прекрасна людина
Як прекрасна людина
І людини життя

А у тихий-тихий вечір
Місяць по небу пливе
похилились її плечі
А любов до життя живе

І лягає спать людина
Вже зі смертю віч на віч
Плаче вся її родина
Наступила темна ніч

Як прекрасна людина
Як прекрасна людина
Як прекрасна людина
І людини життя

Ну а хтось готов віддати
Все своє життя за нас
Закував себе у лати
У тяжкий військовий час

Щоб ми з вами засинали

Не в тривозі і біді
Що життя не смакували
Засинають молоді

Як прекрасна людина
Як прекрасна людина
Як прекрасна людина
І людини життя

6 березня 2023

Моя Швейцарія

В Швейцарії казали: "Гори,
Озера дивовижні і лани
Там чудо справжнєє природи
Мов у раю проходять дні

Побачиш дивні водоспади
І річки горні, талий сніг
Й вечірні тихі променади
Не закохатись — просто гріх"

Я всім скажу: "Я був і бачив"
І навіть дещо прибрешу
Проте себе я не пробачу
Якщо тобі я не скажу,

Що гори навіть не згадаю
Лани, озера й річки теж
І не здалось мені це раєм
Проте закоханий без меж:

Мій водоспад — волосся темне,
Що ллється вздовж твоїх ребер
Й впадає.. як тут бути чемним..
До м'яких пагорбів. Тепер

Ключиць твоїх глибини кращі
Ніж всіх озер швейцарських глиб

Окрім очей твоїх мні важче
Помітити щось, як поряд ти:

Як ти сумуєш — в серці осінь
Як плачеш — то прийшла зима
Як посміхнешся — літньо досить
А як смієшся — у душі весна

І талий сніг з мого серця
Несе кудись потоками ріки,
Що все в душі моїй здійметься.
Моя Швейцарія — це ти.

18 вересня 2023

Присвячено ВВ

Осінь

Самотня осінь, ти така сувора.
Вівальді трохи прибрехав тебе —
Немає восени ніякого мажору,
Моя душа тільки реве.

Бо листопад — то вмерле листя.
Нема в смертельному краси:
Коли колись чарівне місто
Зеленого із сумішшю роси,

Такеє свіже й соковите,
Аж оспівують творці
Тепер гниє дощем залите
І топчуться по ньому всі.

....

Щоб осінь Україну не зіжрала,
Щоб не топтать мені героїв прах,
Завжди кажу собі: "Замало
Я на Вкраїну сил своїх поклав"

8 вересня 2023

ПАПІРЕЦЬ

Мені п'ятнадцятий минало,
У Києві горів від шин пожар
Такий аж в Феодосії сіяло,
Але давив один тягар:

У Київ мама не пускала.
"Мені ж п'ятнадцять, мамо, як?
На мене ж доля України впала!
Тарас Шевченко — мій земляк!

Він мертвим, ненародженим й МЕНІ
Залишив величезний труд..".
Але прийшли війська брехні,
Тортур, неволі і отрут.

І отруїли рідне місто,
І рідний Крим.
Пожовкле листя,
А замість саява — дим.

Крізь дим майорив сполох правди —
Морська піхота "тридцять шість":
Славетні воїни окремої бригади,
Мій приклад: честь, відвага, міць.

Не зрадили присязі хлопці,
Точніш не всі, а тільки козаки.
Співають "у своїй сторонці"
Оточені, незламні вояки.

Із козаками "Гетьман Сагайдачний" —
Фрегат славетних моряків.
Всім їм я маю бути завдячним
Якою мовою сей твір;

Що в день народження в шістнадцять,

Одразу після "Океан",
Співаю гімн і сльози щастя
По каплі ллються на Майдан;

Що я вертаючись зі школи,
Йдучи по київській землі,
Несу додому їжу йнколи
(То поміч українських вчителів);

Що у Дніпровському районі,
У місті Києві — хоч вір не вір —
Мені, в мої юнацькії долоні
Кладе блакитний сей папір

Якийсь-то дядько, трохи сивий.
Я слухав його кожне слово,
Бо голос в нього був красивий
Й ллелася чиста гарна мова:

"Тепер, хлопчина, ти — громадянин".
Громадянин.. Не знав я тоді,
Що підіймати знов грона калин
Герої будуть в нашому народі

За право моє — мати сей папір.
Ото папір.. папірчик невеличкий
Займає в світі нашим весь ефір.
Ми тягнемось до нього генетично:

Що є не вірш — то все є Україна;
Історія — то наша визвольна війна
За право, волю й слово солов'їне,
Але ж яка велика платиться ціна.

Життя.. як класно просто бути
І жити із повагою до всіх,
Але з'являються такі як путін
І сіють в світі вбивчий гріх.

Як мені прикро що тоді я
Всього цього не розумів.

Не було Знань — була надія,
Але втриматись не зумів:

Дороги вже були відкриті
В Париж, Берлін, Мадрид і Рим,
Та повернувся неповнолітнім
Із мамою у рідний серцю Крим.

І наче ті самії гори і степи,
То ж небо синє, те ж на ньому сонце,
І ті ж збираються в селі снопи,
Й так само відкривається віконце

На двір: тополя саме та стоїть,
Ті ж самі грають хлопчаки на полі,
Пасують той же наче м'яч, Свої
Всі дуже вживані в ті ж самі ролі:

Та ж мама, сестра й вся родня.
Але сусід з'явився новий —
Він мене протягом цілого дня
Своїми поглядами ловить

У школі, на білбордах, звідусіль.
Про нього розмовляє кожен:
Від малих до бабусь і дідусів,
Що наче не людина він, а Боже.

"Неадназначна" стало все в темниці.
"І що я лізу? Я ще молодий."
І от п'ять років жив в столиці
Великої імперської орди.

Москва — багато в цьому слові
Для серця українського зійшлось:
Ох, скільки болю, болю й крові
І скільки раз воно рвалось..

І наче добре все було напевно:
Й любов і дружба й вчителі,
Але Шевченка, бачу я, даремно

Не слухав щодо рідної землі:

"Нема на світі України,
Немає другого Дніпра"
А я поперся в Московщину!
Шукати доброго добра.

Добра святого — Знань і Праці,
Братерства братнього — Знайшов.
Так що сидів у автозаці,
Бо я проти війни пішов.

То хоч маленька, та неволя —
Свобода стала так манка
Й згадалась українська доля
І вірш до болі рідного Франка:

"...За що мене в пута скували?
За що мені воленьку взяли?
Кому я і чим завинив?
Чи тим що народ свій любив?

Бажав я для скованих волі
Для скривджених кращої долі
І рівного права для всіх —
Се весь і єдиний мій гріх."

І раптом в голові картинки:
Янукович, студенти, прапори;
І кров на площі, де ялинка
Найліпша в світі в тій порі;

Там будівельні каски, шини;
Співає Вакарчук: "Вставай!".
Встає! І розправляє крила
Така Свобода! Наче Гай

Зазеленіло жито. Хоче влади
Носій її єдиний на Дніпрі.
Вони рівняли стежку правді!
Вони були — Каменярі!

Там лідер був один — народ.
Ото народ! Така Воля!
Ото дісталась люду доля
На землях у Дніпровських вод!

Але ж сусід.. ох Бож'я Мати,
Ісус чи Крішна або Яхве:
Чому нам поруч треба мати,
Від кого смертю просто пахне?

Вони вбивають там поетів,
Саджають кращих або геть
З країни гонять. Й ці нечесті
принесли в хату нашу Смерть?

Вони Тараса дурні не читали,
Франка не знали, Стуса, Лесю,
Костенко Ліну — нашу даму.
Якби то було, то в депресію

Напевно чую б впав сусід:
Багато що б дізнався про себе,
Що ми із ним — земля і небо,
А може й волі трохи би вкусив?

Та ось не сталося. Знов за зброю.
І знову кров. І знову лють. Старою
Історія ця є як світ. Та не здається
М'якеє наше серце — б'ється.

Там сила! Козаки не гнуться!
І порох є (то наші друзі молодці).
Країна воїнів, жертovníків, поетів,
І волонтерів, різних справ митців.

А що сусід? То газова держава,
Де газу навіть в багатьох нема;
Чий сини крадуть в нас унітази
І б'ють по житлових домах.

Чого ж ви претесь у наші чорнобривці?

Якщо кати ви канібали, вбивці —
Вбивайтесь десь там наодинці.
Не лізьте до людей, цареві вівці.

Орда — Європі не товариш.
Орда — Україні аж ніяк не брат.
Якщо імперією люде мариш,
То знай що ти народів кат.

Імперії повинні руйнуватися,
Народи мають самі вільно жити,
Щоб потім нам не дивуваться,
Що Кращим маєм ми могили рить.

Що то орда в Європі знаєм:
Батий на князівих кістках,
Рабами будь у ріднім краї
Й міста зруйновані у прах.

Моя історія — степи, лани.
Не злії імператори,
Царі, генсекі та пани,
А козаки великої пори.

Ми будем! Будуть в нас митці!

І воля буде, буде мова,
І буде правою людина,
Залишившая ці три слова:
"Крим", "Феодосія", "Україна"

В блакитному мойому папірці.

Перший Рафаель

Під час племенної вечері,
Де смачна їжа будь-яка,
Тіні від вогника в печері
Нас іноді вночі ляка.

— Дивись, ото була пантера.
— Ах, вже від неї не сліда.
— А це що за страшна Химера?
— То сестру тигер доїда?

— Та ні то птах злітає вгору, —
Всю ніч Так бавляться брати.
— Лягайте спать, — батьки говорять
Що ж, довелося їм лягти...

А на ранок прокидавшись,
Не побачивши вогню,
Пальцем попелу набравши,
Спершись пальцем на стіну,

Рисочку малює дітко.
Це вже мамонт! Не втече!
Спис кида мисливець мітко
А ось ще один і ще..

Вся сім'я Все рідне плем'я
З очицями наче млин:
— Як з'явилась ця ідея?
що зробив зі скелі син?

Він не спить не їсть — малює
Й закликає всіх на збір.
В здивуванні майжелюди
Прикували весь свій зір:

— Оцей символ буде мама,
Цей ось вся наша сім'я,
Цей — сусідська дівка гарна,
а у центрі цей ось — Я.

Батько жопу свою чухнув:
— Витирай весь цей бардак!
Цій мазні не буде духу!
Проте сталося не так:

Із печер в печери інші,

В селища, із них в міста
Всі малюють, пишуть вірші,
Ось з'явився нотний стан,

Повстає архітектура
Із землі і до небес,
Вилупцювають скульптури,
Для театрів пишуть п'єс,

Розмальовується глечик —
загалом якийсь бардак:
Homo scribit, homo legit,
Cantat et tripudiat.

Отак дітко, отак пальчик
Світній натворив шабаш.
Он він наш неандертальчик,
Що лідує творчий марш.

Ми не знаємо його ім'я,
Але знаєм ким він був —
Без нього не було б Риму,
Греків світ би не почув.

А без цих найперших хлопців,
Ти б не грів в мікрохвильовці,
Не шукав ключ від автівки
І не мав би без готівки.

Ти все швидко би забув
І запам'ятав одне — ТАБУ.

15 березня 2024 року

***

Підіймемо келих, та пити не будем,
Бо він, милі сестри, брати, не для нас —
Для тих, в кого серце не б'ється у грудях,
Хто виконав власний останній наказ,

Хто Душу і Тіло поклав за свободу,
Хто вийшов за межі земного буття
Із клятвою вірно служити народу,
Хто вічно у наших із вами серцях.

Ми виллемо напій у землю вкраїнську
До самих останніх із келиха крихт
Небесному нашому вірному війську.
Покойтеся з миром. Шана від живих.

Лютий 2024

Разом тепліше

Не сяяло ще Україні сонце,
Не почалась смертельна жнива,
Були ми всі ще незнайомці
Й жили праворуч чи ліворуч. Дивно:

Одні в Варшаву, Люблін, десь до Вісли,
Інші Волгу полюбля —
Москву або якесь інакше місто
Вкраїнської свободи ворога.

Кримчан, не їздивших до Львова,
Тернопільців — в Херсон та Харковчан,
В Хмельницькому не бувших, човен
Ділив на своїх і чужих Дніпром імча.

Такому човнику ім'я — "Брехня"
Бо Правда — в єдності народу.
Й хоч наша незалежність — немовля,
Брехня задала Україні моду.

Так ось запам'ятаймо, що "Брехня"
Є ворог України й світу вічний.
Де Правда там початок дня
А де Брехня — не ніч, закриті вічі,

Що сонця знань побачити й згоріти

Не в змозі, бо на них ярмо
Релігій, сект різноманітних
Прадавніх книг й Теорій змов.

Та як же дати собі раду
Відкритим і шукаючим серцям?
І де ж знайти нам ту правду?
На це питання відповідь я дам:

Мистецтво! Воля! та Наука!
Остання нам збирає танк,
З нею прання зовсім не мука,
Пізніш приїде катафалк,

Та Гіппократ святим не зветься
Хоч він рятує скільки вже життів
По всій Землі і в нашій ненці.
Він працювать заради нас хотів.

Оце Ісус! Оце Спаситель,
З хвороби світу визволитель.
А скільки ще таких як він
Зробили в різних сферах змін:

ТВ, смартфони, холодильник
Метро, автобус, Smart-годинник
Нарешті лампочка уночі
Та вчитись можуть всі охочі.

Згадай часи коли в Європі
Релігія була для всіх закон:
"Ти ріжеш трупа, біс та злодій,
Не хочеш цілувать ікон,

А хочеш дослідити трави
Чи хочеш довести — Земля
Не на слонах? За твої справи
Вогонь святий іспалить до вугля

Грішне і смрадне тіло твоє
І в ад відправиться душа!".

То "мирної, святої" віри зброя.
А ти несеш туди гроша.

Наука й Думка нам сказали — Ні!
Брехня що цар є богом на Землі.
Вони змінили королівську мантию
На Право, Волю й Демократію

Замість помазання господня
Й злотих з распустою палат
Тепер у світі модна Воля
Та вповноважений мандат.

Замість забитої, заляканої жінки
Красива сексуальна Афродита.
Й спідниця вище ніж колінки
Ну як це можна не любити.

Що Світоч Знань крізь темряву прорвався
Подяка вченим людям, не святим.
Бо індивід від маси відірвався
Й життя Людині присвятив.

Я не кажу, народ, "Немає Бога"
Ба більш, ніколи цього не скажу.
До Нього в кожного своя дорога
Я дещо інше вам проголошу:

Є Я, є Ти! І ми існуєм, друже
Й змінити світ підвладно тільки нам.
Не будь, Людинонько байдужой,
Розвій невченості туман.

Я бачу, згуртувались наші люди
Як Україною пішов Арей.
Разом нам всім тепліше буде
Та грітись краще з батарей.

Ранок

Білий місяць дивився на мене вночі.
Я на нього. Ні слова. Й мовчали години.
Як відчув я Причину для всіх причин
І чому він є Місяць, а я — Людина,

Що не я і не він, що ніхто з нас не вічний,
Що покинемо Всесвіт наш рідний Разом.
Проте сумно не стало, що я піду швидше,
Адж у погляді тім було щось поза часом,

Поза формою, поза межою та кордоном,
Поза думкою про науку та мистецтво,
Поза будь-яким людським й небесним законом
"Що це? Невже Він існує? Хто це? Творець то?".

Світло. Схилилась Земля під червоне світило
І велике космічне багряне вогнище,
Просуваючись. Небосхилом
Підіймалося. Вище. Й вище

От і ранок настав.
Харе Крішна

15 серпня 2023

Серьога

"За Київську Русь" — так казав Серьога —
"За Київську Русь і ніхто окрім нас"
Якщо він десь поряд — зникає тривога,
За що б він не взявся — завжди вищий клас

Ніяких пояснень Серьогі не треба,
Бо наскрізь він бачить суттєве нутро.
За друзів що дивляться високо з неба
Тримає він правду а з нею добро.

Для кожної жінки чи мати старої
Завжди він знайде на утіху слова
Атлантом на фронті тримав він кордони,

То ж Слава Героям і Смерть ворогам.

Вересень 2023

СІЯЧ

Сонце вже встає на сході,
За́грави зійшов вогонь.
Життівне насіння тоді
Випускав сіяч з долонь:

Перше впало на дорозі
І дісталось птахам;
Друге — в кам'яному боці
Й без вологи зсохло там;

Інше між тернину впало
Й наче паростки зійшли —
Проти терня зросту мало,
Він росток сей заглушив.

Впало врешті в добру землю
Посівальника зерно
І вродило цілу жменю
Їстівних плодів воно.

Тож нехай, хто має вуха,
Все ж почує притчи спів,
Бо хто слово сіє слуха —
Вже готов до Божих див.

7 вересня 202

Україна

А ти колись кохав країну
Так щоб ти плакав цілу ніч
І раз хоча би на годину
Тебе кликав кохання клич?

Так відчувати міг хіба що

Вперше закоханий юнак.
І що з того як вона старша?
Можливо, я люблю коли отак:

Ми з нею підем в далекі гори,
Де чисті води, Водограй
Як сонце сяде увечорі,
Прошепочу: Краса, співай!

І розіллється пісня рідна,
І серце вже не вгамує,
І голос чистий мов росина
Аж пальців кінчики тремтять.

Не я один, тремтить Природа,
В мовчанні слуха спів її
Й замовкла кожна істота
І всі рослини на землі,

Зірки, планети, місяць білий.
Мовчать та заздять над горой
Боги Античного ефіру —
Вона сьогодні лиш зі мною.

Вона з Мадонною так схожа
Пречиста дівчина свята
І зрадити вона ніяк не може,
Бо зрадить можу тільки я.

17 лютого 2024

***

Пишу вірші хоч не поет
І не співак проте співаю
Не танцюю та роблю пірует
І хоч актор, але не граю..

20 серпня 2023

Я буду тебе захищати

І він поклонився Карпатам

І він поклонився Дніпру

"Я буду тебе захищати"

Лунали слова на вітру

Він низько схилився до Мати

Яка дарувала життя

"Я буду тебе захищати

Допоки є серця биття"

І жінку ще раз обійняти

Він підійшов до неї

"Я буду тебе захищати

А ти бережи дітей"

І він підійшов до колиски

Дитина де спала тихо

І заспівав їй пісню

Про те що не буде лиха:

"І сонце встане І поле зколоситься

І будуть співати Люди на Землі"

Липень 2023

Пантелеймон

*(Присвячено головному корабельному старшині Собко Пантелеймону Юрійовичу.
Посмертно. І всім загиблим морякам України)*

І море як море, ті ж сині вали

Й світ місяця хвилями вночі,

І плеск за бортом чорноморської води,

Й образливо чайки хохочуть.

Та чутно лиш регіт крізь шум тишини

Залізного катеру серця

На вічних просторах морської глибини

Крізь хвилі він далі все рветься.

І чутно як впали три краплі на гюйс,

"Я -моряк!" на цих водах лунало.

І катер трима непохитно свій курс

Як море б із ним не іграло.
Бо міцно руками наш Пантелеймон
Тримав свій штурвал і зухвало.
Аж раптом увага вся на горизонт
І голос сталений капітана:
"Команда. Тривога. Надводная ціль.
Ворожий корабль. Наодинці.
Пеленг на ціль. Градус сімдесят сім.
Бойовим розрахункам на місце."
Позаздрив йому вічний цар Посейдон
В любові сій ширій до моря.
Й веде катер вірно свій Пантелеймон
В далекі безкрайні простори.
І море як море ті ж сині вали
Й світ місяця хвилями вночі,
І плеск за бортом від Азовської води,
Та чайки літають вже мовчки.
4 березня 2024

Матерям, що чекають

(Присвячено Марині Володимрівні Снайко, матері старшого солдата Збройних Сил України Павла Андрійовича Снайко і всім матерям України)

Ще вчора "мама" каже він уперше,
Ще вчора робить він свій перший крок,
Ще вчора пальчиком у книзі стежить.
Сьогодні пальчик той трима курок.
Ще вчора шибеник збігає з дому
І серце матері бентежить задарма.
Та то минулі справи. Годі.
Син на війні. А в мати сивина.
Знаходилось навести завжди чимось
Тривогу й страх на серденькор м'яке,
Й завжди за сина матінко молилась,
Але так віддано – ніколи як тепер:
"О, Господе, прости, помилуй, захисти.
Зціли і душу й тіло. Помилуй чадо миле.
В далинах долини від смерті одверни,
Роби зі мной що хочеш, та сина поверни.
Будь мужнім і хоробрим сину,

Не падай духом, не лякайся,
Господь завжди з тобою, милий,
Куди б ти синку не подався."
І син молитву ту в окопі чує
І хрестика трима міцной рукою:
"Що можуть мні зробити злії люди,
Коли Господь стоїть зі мною?
Молилася. Молись. Й на сонце подивись,
Відчуй як вітер тихо віє,
Як підійма він легко листя ввись
До хмар, а вони повільні й білі..
А як тривога знову й страх нахлинуть
Й відповісти не можу, бо в бою —
Згадай, що я за твоїми дверима
Із квітами тобі, О Матінко, стою."
3 березня 2024

Дядя Вітя

Жив в Росії дядя Вітя,
Жив собі і не тужив.
Він вже знав про все на світі:
Йому телек розповів,

Хто є друг, хто враг, де правда;
Він дізнатися зумів,
Що великий він нащадок
Петра Першого рабів;

Що його єдина доля
(Помирати за царя
І лежати мертвим в полі)
Пам'ятатимуть віка!

Він сміявся з європейців:
"Конституція! Права!
Цей папірчик легко рветься,
НАШ на нього вже начхав!"

Він радів, коли в Європі
Щось траплялось негаразд,

Не любив бо він цей спокій,
Розвиток. Йому б парад,

Щоб боялись всі сусіди,
Щоб боявся світній люд.
І його мала дитина
Не піде в той інститут,

Не любив бо він культурних,
Вихованих цих людей,
Їхніх запахів паскудних,
Їхніх вільних цих ідей.

Йому Воля не знайома,
Він — раб Бога і царя;
Йому рабство — насолода,
Йому б більше тягаря.

В нього хрестик православний,
Іноді він ходить в храм.
Але бомбами нещадно
Зруйнував би все він вхлам.

Отакий він дядя Вітя,
Отакий у нас сусід.
Добре він не хоче жити
І прийшов до нас на Схід.

В них Вітьків багато вдома,
Їм не шкода їх, ні-ні.
Вони будуть їх без втоми
Убивати на війні.

2 квітня 2024